

Στις 2 Ιούνη πρόκειται να κριθεί στο αναθεωρητικό δικαστήριο (στρατιωτικό εφετείο) η πρωτόδικη απόφαση καταδίκης μου σε δώδεκα μήνες φυλάκισης από την δεύτερη και τρίτη δίωξή μου για ανυποταξία. Δεδομένου ότι λόγω άλλων καταδικαστικών αποφάσεων για την πολιτική μου δράση, δεν εμπίπτω εδώ και δυο δεκαετίες στο νομικό παραθυράκι της αναστολής, η ποινή της πρώτης τελεσίδικης καταδίκης μου για ανυποταξία (δώδεκα μήνες) εξαγοράστηκε σε δόσεις με την συνδρομή του αλληλέγγυου κόσμου. Επιπρόσθετα, μου έχουν χρεωθεί μέχρι σήμερα τρια χαράτσια των 6000 ευρώ (σύνολο 18000 ευρώ) για τέσσερις κλήσης κατάταξης τις οποίες αρνήθηκα.

Οι ακατάπαυστες διώξεις, συλλήψεις, εξευτελιστικές μεταγωγές, δίκες και αθροιστικές ποινές πάνω στους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης αποτελούν χαρακτηριστική έκφανση της κρατικής τρομοκρατίας, για την οποία υπάρχει και είναι απαραίτητη η στρατοκρατία. Έγραφα μέσα από τα κρατητήρια της ΓΑΔΑ κατά την τελευταία από τις τρεις συλλήψεις μου για ανυποταξία (2/11/'14): « Οι αλληπάλληλες διώξεις εναντίον των Ολικών Αρνητών Στράτευσης για την σταθερή και πολιτικά συνειδητή απόφασή μας να μην υπηρετήσουμε τον πιο βάρβαρο μηχανισμό εξουσίας, αποσκοπούν στην κάμψη του αντιμιλιταριστικού ταξικού κινήματος. Δεν αναγνωρίζω το δίκαιο της στρατοκρατικής καταστολής. Η ίδια η κράτησή μου σε ένα κελί, έστω και για μια νύχτα, σημαίνει μια βάνουση και απαράδεκτη προσβολή κάθε έννοιας ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η αντίσταση στην κρατική βαραβρότητα δεν κάμπτεται. Δυναμώνει και θα νικήσει. Να σταματήσει άμεσα κάθε δίωξη των Ολικών Αρνητών Στράτευσης για ανυποταξία και να σταματήσουν οι εκβιαστικές συλλήψεις. »

Ειδικά η επιβολή μεγάλου χρηματικού προστίμου μετά από κάθε νέα κλήση κατάταξης αποτελεί μια έκφανση της οικονομικής τρομοκρατίας και της εξοντωτικής ληστρικότητας που επιχειρεί το κράτος σε βάρος των ταξικά καταπιεζόμενων στα χρόνια της μνημονιακής διαχείρισης. Οι αλληπάλληλες καταδίκες σε εξαγοράσιμες ποινές συνδέονται επίσης με την νομισματική διαχείριση της ταξικής κυριαρχίας και την οικονομική τρομοκρατία που εφαρμόζει το ελληνικό κράτος. Η αναβαθμισμένη μέθοδος επίθεσης της στρατοκρατίας ενάντια στην ανυποταξία και η εντατικοποίησή της ενάντια στους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης, που σηκώνουν την σημαία του αντιμιλιταριστικού κινήματος, έχει το πλεονέκτημα ότι επιχειρεί να κάμψει την αντίσταση στην στράτευση με εξοντωτικά μέτρα, καμουφλάροντας ταυτόχρονα την σκληρότητά της. Αφού φαίνεται σαν τελικά να εξισορροπείται η αντιπαράθεση γύρω από τον μιλιταρισμό, εφόσον οι Αρνητές Στράτευσης εδώ και χρόνια δεν εκτίουν τις καταδικαστικές ποινές. Παράλληλα, η δίωξη της μαζικής κοινωνικής ανυποταξίας μένει στην αφάνεια, διότι δεν βρίσκει απέναντί της μια αυτοοργανωμένη συλλογική δύναμη.

Το φθινόπωρο του '15, με αφορμή την δίκη ενός ακόμα Ολικού Αρνητή, δημοσιοποιήθηκε ένα κάλεσμά μου σε μετωπικό αντιμιλιταριστικό αγώνα εκ'μέρους της Αναρχικής Συλλογικότητας για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση, αναφερόμενοι στην επικαιρότητα και στην καθολική ανάγκη για αντίσταση στην στρατοκρατική τρομοκρατία:

« Διόλου τυχαία, η εντατικοποίηση της μιλιταριστικής αντίδρασης συνοδεύει την όξυνση της στρατοκρατικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Η ντόπια αστική τάξη προετοιμάζει τον διακρατικό πόλεμο για τον έλεγχο και την εκμετάλλευση του Αιγαίου, πίσω από την σημαία της ΑΟΖ. Η αριστερή διαχείριση, αφού είχε εγγυηθεί πριν ακόμα από τις εκλογές του Γενάρη ('15) την συνέχιση της εθνικιστικής στρατηγικής, εμβαθύνει την στρατοκρατική συμμαχία με την στρατιωτική δικτατορία της Αιγύπτου και με το ισραηλινό κράτος, τον χωροφύλακα-σφαγέα της μεσογειακής Ανατολής και μεγάλο εξαγωγέα τεχνολογίας και τεχνογνωσίας γενοκτονίας. Πρόσφατα, το ελληνικό κράτος, ως πειθήνιος ακόλουθος του ΝΑΤΟϊκού διευθυντηρίου, έδωσε στήριξη στις αιματηρές επιχειρήσεις του τουρκικού κράτους εναντίον του κουρδικού αυτονομιστικού κινήματος και των λαών της Ανατολίας και της Μεσοποταμίας. Το «πρώτα η Ελλάδα» που είχε πει ο Σημίτης πριν μιάμιση δεκαετία για να δικαιολογήσει την στήριξη στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς στην Γιουγκοσλαβία, μοιάζει με ευφροσύνη μπροστά στην σημερινή πολεμική στρατηγική του ελληνικού κράτους.

Η αλληλοσφαγή στην ανατολική Μεσόγειο στήνεται βήμα βήμα. Ωστόσο, στα θαλάσσια σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας διεξάγεται καθημερινά μια μαζική εξόντωση. Οι ένοπλοι μηχανισμοί του ελληνικού κράτους και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με την συνδρομή φασιστικών συμμοριών, δολοφονούν μαζικά πρόσφυγες, για να κρατήσουν τον έλεγχο του ταξικού συνόρου ανάμεσα στις προνομιούχες κάστες της Ευρώπης και στους κατατρεγμένους της καπιταλιστικής περιφέρειας που έχουν πληγεί από τον πόλεμο των εξουσιών. Αν βλέπαμε τον διακρατικό πόλεμο που έρχεται, υποτιμώντας τον μονομερή άγριο ταξικό πόλεμο που ήδη μένεται, θα μέναμε εγκλωβισμένοι σε μια εθνική ανάλυση. Ο ελλαδικός χώρος βρίσκεται ήδη σε κατάσταση ανοιχτού πολέμου. Από την προλεταριακή-κοινωνική σκοπιά, είναι αναγκαίο να αντισταθούμε ενεργητικά στην στρατοκρατική κυριαρχία με κάθε εφικτό τρόπο και να συγκροτήσουμε ένα ισχυρό αντιμιλιταριστικό κίνημα.

Όταν πριν έναν αιώνα οι σοσιαλδημοκράτες της Ευρώπης υποδαύλισαν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και ύστερα έσπρωξαν τους ναζιστές προς την εξουσία, χαρακτηρίστηκαν από το επαναστατικό κίνημα ως σοσιαλσοβινιστές και σοσιαλφασίστες. Τότε όμως, υπήρχε ακόμα χώρος για ρεφορμιστικές αυταπάτες. Σήμερα, ο πόλεμος του κεφάλαιου και ο εθνικισμός δεν μπορούν πια να βρουν κανένα σοσιαλιστικό έρεισμα. Ο ταξικός πόλεμος αποκαλύπτεται με απόλυτη ωμότητα. Από την μια πλευρά βρίσκονται οι προνομιούχες κλάσες του αστικού κόσμου. Από την άλλη πλευρά βρίσκεται το μεγάλο ποτάμι των ταξικά καταπιεσμένων του πλανήτη που λεηλατούνται και δολοφονούνται σαν αδιάφορα νούμερα για την διακρατική καπιταλιστική οικονομία.

Η γραμμή του μετώπου έχει χαραχτεί με αίμα. Καιρός να πάρουμε θέση μάχης. »

Σήμερα, επειδή τα σιδερόφρακτα σύνορα δεν μπορούν να συγκρατήσουν το πλήθος των κατατρεγμένων που ευελπιστούν σε ένα μερίδιο από την ασφάλεια και τον συσσωρευόμενο πλούτο του καπιταλιστικού κέντρου, ο στρατοκρατικός έλεγχος επεκτείνεται μέσα στην ενδοχώρα του. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και η επιβεβλημένη εξαθλίωση αποτελούν πλέον καθεστώς και κύριο εργαλείο προληπτικής καταστολής της προλεταριακής εξέγερσης. Όπως έχω δηλώσει προκαιρού, η θέση των Ολικών Αρνητών είναι στην πρώτη γραμμή της διεθνιστικής αλληλεγγύης, στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στο συνοριακό καθεστώς και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στην πρώτη γραμμή της αντιφασιστικής πάλης, στην πρώτη γραμμή της συλλογικής αντίστασης στην οικονομική τρομοκρατία, που στηρίζεται στα όπλα και τις φυλακές του κράτους, στην πρώτη γραμμή των εργατικών κινητοποιήσεων, που χτυπιούνται με αστυνομικο-στρατιωτικούς μηχανισμούς κι επιστρατεύσεις. Στην ταξική στράτευση δεν χωράνε ελιτισμοί. Από μια τέτοια θέση μάχης η Ολική Άρνηση Στράτευσης αποτελεί παράδειγμα αφοπλισμού της κρατικής τρομοκρατίας και παράδειγμα ρήξης με την εξατομίκευση.

Η όξυνση του ευρωπαϊκού ρατσισμού και της μιλιταριστικής τρομοκρατίας έχει εγείρει ένα ηθικό-πολιτικό καθήκον για τους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης: Να βαδίσουμε μετωπικά μπροστά, για την αποδόμηση των στρατοκρατικών θεσμών. Και να δώσουμε έδαφος στην μαχητική αντίσταση. Οφείλουμε να αναμετρηθούμε με την πολιτική καταστολή της ανυποταξίας, όχι πια από θέσεις αποσπασματικής άμυνας και χρονοτριβής, αλλά με προκεχωρημένες θέσεις που θα εκφράζουν την πραγματική ένταση της τρέχουσας ταξικής διαπάλης και θα ανοίγουν δρόμους αντεπίθεσης.

Οπότε, στις 2 Ιούνη, που θα δικαστώ για δεύτερη φορά σε δεύτερο βαθμό για ανυποταξία, θα σταθώ πάλι απέναντι στους στρατοδίκες για να εκφράσω την πολεμική του κάτω κόσμου ενάντια στο κράτος και τις προνομιούχες κλάσες του. Αλλά αυτήν την φορά δεν θα συνθηκολογήσω με την εξαγορά της ενδεχόμενης ποινής. Καταδίκη θα σημαίνει φυλακή. Και η φυλακή (που την έχω ξαναζήσει) μας φέρνει σε μια κατάσταση πραγματικού πολέμου, βιωματικά, πολιτικά, αντικειμενικά. Κι ακόμα, αν οι στρατηγοί της μιλιταριστικής καταστολής μου δώσουν την ευκαιρία φυλακίζοντας με με μια συνήθη ποινή μερικών μηνών, θα υποθηκεύσω το σώμα μου (όπως το έχω ξανακάνει μέσα στα μπουντρούμια των βασανιστών της «αντι»τρομοκρατικής), για να ανατραπεί οριστικά η ισχύς των εκβιαστικών και ληστρικών μέτρων ενάντια στην ανυποταξία.

Ποιός θ' αντέξει περισσότερο; Η προλεταριακή-κοινωνική αντίσταση ή ο μηχανισμός καταστολής; Εμείς, που έχουμε προοριστεί για κρέας στα κανόνια και στα πιάτα των αφεντικών, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα. Είμαστε αμέτρητοι και ήδη πολεμάμε για έναν κόσμο δίχως τυραννία. Πόσοι τελικά θα πολεμήσουν γι' αυτό το σάπιο καθεστώς; Η δύναμη της αντίστασης και της αλληλεγγύης είναι απεριόριστη. Ήρθε η ώρα να τελειώνουμε με την καταναγκαστική θητεία στην πολεμική μηχανή του κράτους.

« Αρκετά ρε μαλάκες... »

ΝΑ ΠΑΥΣΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΟΙ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΟΛΙΚΩΝ ΑΡΝΗΤΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΑ ΤΟ ΤΙΜΩΡΗΤΙΚΟ ΧΑΡΑΤΣΙ (ΕΞΑΧΙΛΙΑΡΟ)

ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΚΑΘΕ ΥΠΗΡΕΣΙΑ Ή ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης (Ολικός Αρνητής Στράτευσης) – Απρίλης 2016